

Sygn. akt XI Ka 554/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech – spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz - Patyra

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013 roku

sprawy B. S. i M. B. (1)

oskarżonych z art. 171 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 18 marca 2013 r. sygn. akt II K 552/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 554/13

UZASADNIENIE

B. S. został oskarżony o to, że w dniu 11 maja 2010 r. w B., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nieletnimi bez wymaganego zezwolenia wyrobił z substancji chemicznych zakupionych za pośrednictwem internetu substancję wybuchową zwaną prochem świszczącym, a następnie wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) oraz nieustalonym nieletnim posłużył się nią w w/wymienionym dniu poprzez odpalenie lontu w/w substancji,

tj. o czyn z art. 171 § 1 kk

M. B. (1) został oskarżony o to, że w dniu 11 maja 2010 roku w B., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. oraz z ustalonymi osobami nieletnimi bez wymaganego zezwolenia posłużył się substancją wybuchową zwaną prochem świszczącym poprzez odpalenie lontu w/w substancji,

tj. o czyn z art. 171 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 18 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów, a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, a zarzucił orzeczeniu:

- obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 171 § 1 kk przez błędną jego wykładnię w wyniku przyjęcia, iż sprawcą tego przestępstwa może być jedynie osoba nieposiadająca wymaganego zezwolenia lub obciążona szczególnym obowiązkiem, co nadaje przestępstwu charakter przestępstwa indywidualnego i prowadzi do wniosku, że dotyczy ono jedynie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą a fakt ten w konsekwencji doprowadził do uniewinnienia oskarżonych od zarzucanego im czynu;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na wyciągnięciu wadliwych wniosków opartych na nieprawidłowej argumentacji i błędnej ocenie materiału dowodowego – w szczególności wyjaśnień M. B. (1) i B. S. oraz zeznań nieletnich M. R. i M. B. (2) prowadzącej w konsekwencji do stwierdzenia, że M. B. (1) nie popełnił zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do przeciwnego wniosku.

Podnosząc powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia została uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawione w niej zarzuty, jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się całkowicie chybione.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu tylko wtedy, gdy skarżący nie kwestionuje poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Jeżeli zaś wniesiona apelacja w istocie opiera się na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, to powoduje to oczywistą nietrafność, a wręcz bezprzedmiotowość zarzutu obrazy art. 171 § 1 kk.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie wykazała, by Sąd Rejonowy procedując w sprawie, dopuścił się obrazy przepisu prawa karnego materialnego, o którym mowa w apelacji, bądź popełnił inne uchybienia takiego rodzaju, że dyskwalifikowałyby one trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wnikliwie i rzetelnie, a poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i wyprowadzone wnioski – co do tego, iż oskarżeni swoim zachowaniem nie wyczerpali znamion zarzucanych im przestępstw, znajdujące swoją konkretyzację w dyspozytywnej części wyroku, są konsekwencją kompleksowej oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Ocena dowodów dokonana została z uwzględnieniem reguł, o jakich mowa w art. 4, 7 i 410 kpk, a więc jest wszechstronna, obiektywna oraz poprawna pod względem logicznym i faktycznym.

Tok rozumowania Sądu został zaprezentowany w pisemnych motywach wyroku, które odpowiadają wymogom art. 424 kpk, w szczególności wskazują, które dowody i dlaczego zostały obdarzone wiarą, a którym i z jakich przyczyn ten walor został odmówiony.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów na wstępie należy stwierdzić, że co prawda zasadnie przyjął Sąd Rejonowy, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można przypisać oskarżonym sprawstwa w zakresie zarzucanych im przestępstw, niemniej jednak uwaga Sądu nie skupiła się na tej okoliczności, która w warunkach przedmiotowej sprawy posiada pierwszorzędne znaczenie.

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 171 § 1 kk podlega ten, kto bez wymaganego zezwolenia lub wbrew jego warunkom, wyrabia, przetwarza, gromadzi, posiada, posługuje się lub handluje substancją lub przyrządem wybuchowym, materiałem radioaktywnym, urządzeniem emitującym promienie jonizujące lub innym przedmiotem lub substancją, która może spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich

rozmiarach. Znamieniem zarzuconego oskarżonym przestępstwa jest więc m.in. sprowadzenie niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach.

Zasadniczym dowodem w sprawie, poza zeznaniami świadków, była opinia Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w L. z zakresu badań chemicznych (k. 249-250v), jako że fundamentalną kwestią wymagającą wyjaśnienia było to, jakie właściwości wybuchowe posiadała sporządzona mieszanina oraz jakie skutki dla osób i mienia mogło spowodować jej odpalenie, a tego rodzaju ustalenie wymaga wiadomości specjalnych. Ze sporządzonej w sprawie opinii, której wartości dowodowej skarżący nie kwestionował, wynika, iż w rozpatrywanych przez biegłego okolicznościach (mając tu na uwadze ilość i rodzaj składników użytych do przygotowania mieszaniny oraz rodzaj obudowy, w której została ona umieszczona), o zagrożeniu dla życia i zdrowia osób można mówić tylko w przypadku wybuchu ładunku w rękach lub w niewielkiej odległości (do około 3 metrów) od osób, gdzie oddziaływać będzie fala uderzeniowa oraz wysoka temperatura. Co się zaś tyczy uszkodzenia mienia w wielkich rozmiarach, to takowych przedmiotowy ładunek w tekturowej obudowie nie mógł spowodować. Wnioski końcowe opinii dotyczą prochu świszczącego o masie 1400 gram, tymczasem Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżeni odpalili ładunek o masie całkowitej około 150 gram. Okoliczności tej nie kwestionował skarżący.

Mając więc powyższe na uwadze oraz miejsce, w których ładunek (o masie prawie dziesięciokrotnie mniejszej) został odpalony, wnioski końcowe zaprezentowane przez biegłego są jednoznacznie oczywiste co do tego, iż brak jest znamienia koniecznego dla przypisania oskarżonym odpowiedzialności karnej za przestępstwa, które im zarzucono.

W tym stanie rzeczy już tylko ta kwestia przesądza o niemożności podzielenia stanowiska zaprezentowanego we wniesionym środku odwoławczym.

Okoliczności, na których w zasadniczej części opiera się wniesiony środek odwoławczy, dla kwestii ewentualnej odpowiedzialności oskarżonych za zarzucane im przestępstwa, posiadają znaczenie drugorzędne.

Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach za postępowanie odwoławcze zostało wydane na podstawie art. 636 § 1 kpk.